

ze niet ineenstorten, aan de leiding van hun God, in dit schrikkelijk gebeuren. Zij moesten ook leren zien op dat woord, waarop ik reeds wees, van den klaagprofeet, d.w.z., zij ook, zij mogen tenslotte niet weigeren getroost te wezen. Zij mochten dan toch allereerst ook zien op de heerlijkheid, die hun kinderen deelachtig geworden waren. Ik herinner hier aan het slotvers van Vondels rei, waarin hij het de weenende moeders toeroept:

Bedruckte Rachel, schort dit waeren:
Uw kinders sterven martelaeren,
En eerstelingen van het zaed,
Dat uit uw bloed begint te groeien,
En heerlijk tot Gods eer zal bloeien,
En door geen wreedheid en vergaet.

Zóó is het dan toch ook. Altijd weer, als er menschen lijden en sterven voor Gods zaak, en de klacht, om dat lijden en sterven, vernieuwd wordt, mag hierheen verwezen worden.

Wij willen, ten opzichte van deze ouders, zwijgen over een argument, dat men in soortgelijke omstandigheden vaak te berde brengt, dat ze nl. voor zeer veel leed, angsten, moeiten, zorgen zijn gespaard. Want, welk ouder zou niet graag duizend, duizend zorgen dragen, als hij zijn dierbaar kind maar mocht behouden? Maar, wèl staat het, ten opzichte van die ouders, zóó, dat ze verwaardigd zijn mee te lijden en te mogen offeren voor het levensbehoud van den Zaligmaker. En, wie God zooveel heeft afgevraagd (ook die meening is door menigeen geopperd), zou Hij die ook niet zeer begenadigen? Er is onder meer dit van gezegd: „En zeker heeft God hen niet ongetroost gelaten, die om den wil van Zijn heilig Kind Jezus scheiden moesten van hun bloed.” Zou dan ook uit dit aangrijpend verlies voor deze ouders (God vergist zich immers nooit) niet een eeuwige winst geboren zijn?

En, wat ons-zelf betreft, wij, die nu achter dit alles staan en danken kunnen voor de redding van het Kind Jezus: O, het moet ons toch tot nog iets anders drijven dan tot danken alleen. Wij